

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Baricovej a členiek senátu JUDr. Jarmily Urbancovej a JUDr. Eleny Krajčovičovej, v právnej veci žalobcu **V.**, bytom P., *zastúpeného JUDr. Tiborom Bickom, advokátom, so sídlom Dukelská 972/7-3, Považská Bystrica*, proti žalovanému **Finančnému riaditeľstvu Slovenskej republiky**, Vazovova 2, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 38630/2010 zo 17. januára 2011, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne, č. k. 13S/27/2011-32 z 13. septembra 2011, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Trenčíne, č. k. 13S/27/2011-32 z 13. septembra 2011 **p o t v r d z u j e .**

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

O d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Trenčíne (ďalej aj „krajský súd“) podľa § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania a zrušenia rozhodnutia žalovaného č. 38630/2010 zo 17. januára 2011. Týmto rozhodnutím žalovaný zamietol odvolanie žalobcu a potvrdil platobný výmer Colného

úradu Trenčín (ďalej len „správca dane“) č. 42568/2007-6665 zo dňa 07. septembra 2007, ktorým colný úrad určil žalobcovi základ spotrebnej dane z tabakových výrobkov v množstve 3.159.980 kusov cigariet a vyrubil spotrebnú daň z tabakových výrobkov v sume 5.371.966 Sk (178.316,60 eura), ktorá vznikla dňa 08. februára 2006 podľa § 11 ods. 2 písm. a/ zákona č. 106/2004 Z. z. o spotrebnej dani z tabakových výrobkov v znení neskorších predpisov (ďalej len zákon č. 106/2004 Z. z.).

Krajský súd v Trenčíne v preskúmvacom konaní preskúmal zákonnosť napadnutého rozhodnutia a zistil, že žalobné dôvody, na základe ktorých žalobca žiadal napadnuté rozhodnutie zrušiť nie sú opodstatnené. Krajský súd uviedol, že je nesporné, že pri kontrole vozidla žalobcu správcou dane dňa 08. februára 2006 bolo v skrytých priestoroch zistených 157.999 kusov spotrebiteľských balení cigariet značky SUPERKINGS IMPERIAL TOBACCO LIMITED ENGLAND, pričom jedno spotrebiteľské balenie obsahovalo 20 kusov cigariet s dĺžkou tabakového povrazca do 90 mm a ani jedno balenie nebolo označené kontrolnou známkou v zmysle § 9 zákona č. 106/2004 Z. z.. Z uvedeného dôvodu vznikla žalobcovi daňová povinnosť. Keďže žalobca daňové priznanie na výzvu správcu dane nepodal, pristúpil správca dane k určeniu dane podľa pomôcok. Krajský súd sa nestotožnil s tvrdením žalobcu, že správny orgán bol povinný pred určením dane podľa pomôcok, sa pokúsiť so správcou dane dohodnúť na určení základu dane a jej výške, pretože takáto povinnosť nevyplýva zo žiadneho ustanovenia zákona č. 511/1992 Zb. o správe daní a o zmenách v sústave územných finančných orgánov v znení neskorších predpisov účinného do 31. decembra 2011 (ďalej len „zákon o správe daní“). Taktiež krajský súd uviedol, že správny orgán nemá zákonnú povinnosť vykonať znalecké dokazovanie, či zistený tovar má charakter tabakových výrobkov. O tejto skutočnosti správne orgány ako aj krajský súd z poukazom na rozsudok Krajského súdu v Trenčíne, č. k. 11S/1/2009-30 z 22. apríla 2009 v spojení s rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Sžf/95/2009 z 08. apríla 2010 nemali žiadne pochybnosti.

Na základe uvedených skutočností krajský súd dospel k záveru, že žalovaný ako aj správca dane dostatočne zistili skutkový stav, zabezpečili potrebné podklady z ktorých vyvodili správny právny záver a preto krajský súd žalobu zamietol.

O náhrade trov konania rozhodol krajský súd podľa § 250k ods. 1 OSP tak, že žalobcovi náhradu trov konania nepriznal pre jeho neúspech v konaní.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote žalobca odvolanie domáhajúc sa jeho zrušenia a vrátenia krajskému súdu na ďalšie konanie. Žalobca uviedol, že považuje rozsudok krajského súdu za nesprávny. Namietal, že najzávažnejším pochybením krajského súdu je to, že v odôvodnení rozsudku sa nezaoberal a nevysporiadal s argumentáciou žalobcu uvedenou v žalobe. Neodôvodnil prečo nepovažuje za správne tvrdenie, že správca dane sa mal pred určením dane podľa pomôcok pokúsiť so žalobcom na výške dane dohodnúť, pretože zákon o správe daní v ustanovení § 29 ods. 5 takúto možnosť jednoznačne pripúšťa, a to najmä v prípadoch, keď daňový subjekt si nesplní svoju dôkaznú povinnosť pri určení výšky dane. Poukazoval na to, že správca dane si toto ustanovenie nemôže vykladať svojvoľne a že toto svoje tvrdenie v žalobe podporil poukazom na platnú judikatúru.

Žalobca ďalej uviedol, že jeho odmietnutie podať daňové priznanie si správca dane vykladá účelovo, pretože vysvetlil, že nemôže uznať, že je daňovníkom, keďže o tovare nevedel a nebolo preukázané, že sa jedná o cigaretové výrobky. Okrem toho krajský súd ani žalovaný nereagovali na ďalšie zásadné pochybenie správcu dane, spočívajúce v nedodržaní procesných podmienok určenia dane podľa pomôcok. Podľa názoru žalobcu mal správca dane vyhotoviť protokol, doručiť ho kontrolovanému subjektu spolu s výzvou na vyjadrenie sa k nemu a na jeho prerokovanie tým, že v ňom uvedie aké pomôcky použil.

Ďalej žalobca namietal, že správca dane vôbec nezistil a nepreukázal, že výrobky, ktoré boli v jeho vozidle nájdené pri kontrole dňa 08. februára 2006 boli tabakovými výrobkami. V zápisnici o miestnom zisťovaní z 08. februára 2006 sa iba konštatuje, že v kobercoch bolo ukryté spotrebiteľské balenie cigariet, ale nikde nie je uvedené, či tieto balenia boli rozbalené a boli skúmané jednotlivé kusy, či sa jednalo o cigarety a tabakové výrobky, a či teda podliehajú dani v zmysle zákona č. 106/2004 Z. z.. Žalobca v tejto súvislosti poukazoval na interný pokyn – Nariadenie Colného riaditeľstva Slovenskej republiky č. 372/2006, ktorý upravuje postup pri odbere vzoriek pre potreby odborného skúmania. Colné orgány nepostupovali v zmysle tohto interného pokynu, nezabezpečili absolútne žiadne odborné vyjadrenie, či sa skutočne jedná o tabakové výrobky. K tejto otázke sa krajský súd vyjadril veľmi nedostatočne iba stručným a neodôvodneným konštatovaním, že správca dane nemá zákonnú povinnosť vykonať znalecké dokazovanie. Žalobca tvrdil, že je nepochybné, že odborné vyjadrenie je kvalifikovaným dôkazom, ktorý mohol potvrdiť, či nájdený tovar je tabakovým výrobkom. Skutočnosť, že správca dane a jeho odvolací orgán v rozhodnutiach automaticky posúdili nájdené výrobky ako tabakové podliehajúce dani,

neznamená, že tomu tak skutočne bolo. Takýto záver podľa žalobcu zo spisového materiálu nevyplýva.

Žalobca tvrdil, že správca dane zistil skutkový stav neúplne, a preto už raz žalovaný platobný výmer zrušil. Rozhodnutie žalovaného správca dane však nerešpektoval, žiadne dokazovanie nevykonával, iba účelovo vyhodnotil dovtedy známy skutkový stav a opätovne vyrubil spotrebnú daň z tabakových výrobkov.

Napadnuté rozhodnutie žalobca preto považoval za arbitrárne, nepreskúmateľné a nezákonné.

Žalovaný vo svojom písomnom vyjadrení k odvolaniu navrhol napadnutý rozsudok krajského súdu potvrdiť. Skonštatoval, že žalobca v odvolaní opätovne uvádza tie námietky, ktoré už uviedol v prvostupňovom konaní, s ktorými sa žalovaný relevantne vysporiadal a ku ktorým aj krajský súd zaujal príslušné stanovisko. Uviedol, že žalovanému neprislúcha hodnotiť metodiku, či spôsob koncipovania obsahu odôvodnenia rozsudku krajského súdu. Ďalej uviedol, že nerozumie námietke žalobcu, že krajský súd ani žalovaný nereagovali na zásadné pochybenie správcu dane, keď podľa žalobcu nemalo dôjsť k doručeniu protokolu o určení dane podľa pomôcok. Protokol o určení dane podľa pomôcok bol žalobcovi riadne doručený. Námietku o absentujúcom „odbornom“ vyjadrení považuje žalovaný za účelovú, i keď pre účely daňového konania odborné vyjadrenie, čo do právneho významu nie je totožné so znaleckým dokazovaním. Žalovaný uviedol, že si nevie predstaviť osobu, ktorý by odbornejšie posúdila zistené tabakové výrobky, než samotní zamestnanci colného úradu, či dokonca predstavitelia obchodnej spoločnosti Tobacco, ktorá na dožiadanie colného úradu vykonaného pre účely daňového konania potvrdila, že ide o falzifikáty ňou vyrábaných tabakových výrobkov. Poukazoval na to, že zákon č. 106/2004 Z. z. v ustanovení § 4 definuje, čo sa považuje za tabakový výrobok/cigaretu, pričom používa pojmy ako „povrazec“, „určený na fajčenie“ „obalený papierom“ a podobne. Daná definícia je postavená práve na princípe, aby konštatovanie, že ide o tabakový výrobok, bolo možné už len na základe rozumového spracovania senzorickými vnemami človeka. V opačnom prípade by sa absolútne vytratil význam a účel zákona č. 106/2004 Z. z., keďže napr. v súvislosti s nakladaním s tabakovými výrobkami by žiadny daňový subjekt nevedel, či mu vzniká alebo nevzniká daňová povinnosť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1veta prvá OSP), preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie, ktoré

mu predchádzalo v medziach podaného odvolania (§ 212 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP), odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 veta prvá OSP), keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a ods. 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá a § 211 ods. 2 OSP) a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nie je možné priznať úspech.

Predmetom konania v danej veci je preskúmanie rozhodnutia žalovaného č. 38630/2010 zo 17. januára 2011, ktorým žalovaný potvrdil platobný výmer Colného úradu Trenčín č. 42568/2007-6665 zo 07. septembra 2009, ktorým správca dane určil žalobcovi základ spotrebnej dane z tabakových výrobkov v množstve 3.159.980 kusov cigariet a vyrubil spotrebnú daň z tabakových výrobkov v sume 5.371.966 Sk (178.316,60 eura).

V správnom súdnictve prejednávajú sudy na základe žalôb prípady, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu (§ 247 ods. 1 OSP).

Jednou zo základných zásad daňového konania je zásada zákonnosti. Podľa § 2 ods. 1 zákona č. 511/1992 Zb. v daňovom konaní sa postupuje v súlade so všeobecne záväznými právnymi predpismi, chránia sa záujmy štátu a obcí a dbá sa pritom na zachovávanie práv a právom chránených záujmov daňových subjektov a ostatných osôb zúčastnených v daňovom konaní. Aby daňové orgány mohli uvedenú zásadu realizovať, sú vybavené rozsiahlymi zákonnými právomocami, vychádzajúcimi zo zásady voľného hodnotenia dôkazov, zakotvanej v § 2 ods. 3 citovaného zákona.

Účelom daňového konania je zistenie, či si daňové subjekty splnili v súlade s príslušnými hmotnoprávnymi predpismi svoje povinnosti voči štátnemu rozpočtu. Zákon o správe daní a poplatkov preto zakotvuje oprávnenia daňových orgánov, aby mohli zisťovať, či daňové subjekty si splnili svoje povinnosti stanovené príslušnými hmotnoprávnymi predpismi. Keďže ide i o fiskálne záujmy štátu, zákon o správe daní a poplatkov obsahuje osobitnú úpravu zisťovania preverovania základu dane alebo iných skutočností rozhodujúcich pre správne určenie dane alebo vznik daňovej povinnosti daňového subjektu.

Podľa § 6 ods. 3 zákona č. 106/2004 Z. z. minimálna sadzba dane z cigariet je 1,70 Sk/kus.

Podľa § 11 ods. 2 písm. a/ zákona č. 106/2004 Z. z. daňová povinnosť vzniká aj dňom zistenia tabakových výrobkov, ktoré sa nachádzajú alebo sa nachádzali u právnickej osoby alebo fyzickej osoby, ak táto právnická osoba alebo fyzická osoba nevie preukázať pôvod alebo spôsob nadobudnutia tabakových výrobkov v súlade s týmto zákonom, a to bez ohľadu na to, či nakladá alebo nakladala s tabakovými výrobkami ako vlastnými.

Podľa § 11 ods. 3 zákona č. 106/2004 Z. z. za deň zistenia skutočností podľa odseku 1 písm. d/ a odseku 2 písm. a/ a c/ sa považuje deň, keď tieto skutočnosti zistil colný úrad.

Podľa § 12 ods. 2 písm. a/ zákona č. 106/2004 Z. z. daňovým dlžníkom pri vzniku daňovej povinnosti podľa § 11 ods. 2 je právnická osoba alebo fyzická osoba, ktorá nevie preukázať v súlade s týmto zákonom pôvod alebo spôsob nadobudnutia tabakových výrobkov u nej zistených, ktoré sa u nej nachádzajú alebo sa nachádzali, a to bez ohľadu na to, či nakladá alebo nakladala s tabakovými výrobkami ako vlastnými.

Podľa § 29 ods. 5 zákona o správe daní ak daňový subjekt nesplní svoju dôkaznú povinnosť pri určení výšky dane, môže správca dane výšku dane s ním dohodnúť. Na túto dohodu sa vzťahuje primerane § 11.

Podľa § 29 ods. 6 zákona o správe daní ak nesplní daňový subjekt pri dokazovaní ním uvádzaných skutočností niektorú a zo svojich zákonných povinností, v dôsledku čoho nemožno daňovú povinnosť správne určiť a daň sa neurčí ani podľa odseku 5, alebo ak daňový subjekt vykonal úkony, ktoré svojím obsahom alebo účelom odporovali osobitnému predpisu alebo ho obchádzali a ktorých dôsledkom je zníženie základu dane, alebo v prípadoch podľa § 15 ods. 2, je správca dane pri určovaní daňovej povinnosti oprávnený použiť pomôcky, ktoré má k dispozícii alebo, ktoré si zaobstará bez súčinnosti s daňovým subjektom. Takýmito pomôckami môžu byť najmä listiny, výpisy z verejných záznamov, daňové spisy iných daňových subjektov, znalecké posudky a výpovede svedkov

v iných daňových veciach, správy a vyjadrenia iných správcov dane, štátnych organov a obci, záujmových združení a vlastné poznatky správcu dane zo zdaňovania dotknutého daňového subjektu, ako aj jemu podobných daňových subjektov.

Podľa § 29 ods. 8 zákona o správe dani, daňový subjekt preukazuje skutočnosti, ktoré majú vplyv na správne určenie dane a skutočnosti, ktoré je povinný uvádzať v priznaní, hlásení a vyúčtovaní, alebo na ktorých preukázanie bol vyzvaný správcom dane v priebehu daňového konania, ako aj vierohodnosť, správnosť alebo úplnosť povinných evidencií alebo záznamov vedených daňovým subjektom.

Z citovaných ustanovení vyplýva, že daňové bremeno spočíva predovšetkým na daňovom subjekte. Je povinnosťou daňového subjektu preukázať, že skutočnosti, ktoré majú vplyv na správne určenie dane a údaje uvedené v daňovom priznaní sú úplné a správne. Ak daňový subjekt nesplní svoju dôkaznú povinnosť pri určení výšky dane, správca dane ju s ním **môže** dohodnúť, pričom vychádza z dostupných podkladov. Ak daňový subjekt nesplní niektorú zo svojich zákonných povinností, v dôsledku čoho v súčinnosti s ním nemožno daň určiť (napr. nepodá daňové priznanie alebo neumožní vykonať daňovú kontrolu, alebo urobí úkon, dôsledkom ktorého je zníženie dane), správca dane je oprávnený určiť daň sám bez spolupráce s daňovým subjektom, pričom vychádza z dokladov, ktoré má k dispozícii, alebo ktoré si zaobstará.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) mal z obsahu administratívneho spisu za preukázané, že dňa 08. februára 2006 vykonali colníci Colného úradu Púchov kontrolu motorového vozidla Renault Magnum EČV: P. a návesu EČV: P. patriaceho žalobcovi, pričom pri výkone kontroly boli v zrolovaných kobercoch ukrytých 157.999 kusov spotrebiteľských balení cigariet značky SUPERKINGS IMPERIAL TOBACCO LIMITED ENGLAND, pričom jedno spotrebiteľské balenie obsahovalo 20 kusov cigariet s dĺžkou tabakového povrazca do 90 mm, to znamená 3.159.980 kusov cigariet. Uvedené cigarety boli rozhodnutím Colného úradu Trenčín č. 48969/2006-6685 zo dňa 31. októbra 2006 zabezpečené v zmysle § 14a ods. 1 a 2 zákona o správe daní a následne bol žalobca výzvou č. 7091/2007-6665 zo dňa 31. januára 2007 vyzvaný na podanie daňového priznania a zaplatenie spotrebnej dane z tabakových výrobkov. Žalobca daňové priznanie nepodal a proti tejto výzve podal námietku. Tejto námietke správca dane nevyhovel o čom

vydal rozhodnutie č. 17172/2007-6631 zo dňa 26. marca 2007, ktoré nadobudlo právoplatnosť 12. apríla 2007. Následne správca dane doručil dňa 21. augusta 2007 protokol o určení dane podľa pomôcok spolu s výzvou na vyjadrenie sa k nemu a na jeho prerokovanie, keď termín prerokovania bol určený na deň 05. septembra 2007. Napriek tomu, že protokol ako aj výzva na jeho prerokovanie boli žalobcovi riadne doručené do vlastných rúk, žalobca sa na prerokovanie protokolu nedostavil a ani sa k nemu nevyjadril.

Vychádzajúc z citovaných zákonných ustanovení a zásad a obsahu administratívneho a súdneho spisu námietky žalobcu, týkajúce sa jeho tvrdenia, že správca dane nesprávne a nedostatočne zistil skutkový stav, a že sa nezaoberať skutočnosťou, či boli splnené zákonné podmienky na určenie dane podľa pomôcok, nemohol odvolací súd zohľadniť a priznať im relevanciu na výsledok súdneho preskúmovacieho konania.

Podľa názoru najvyššieho súdu zhodne s názorom krajského súdu ako aj žalovaného, žalobca počas konania žiadnym relevantným spôsobom nepreukázal pôvod alebo spôsob nadobudnutia tabakových výrobkov, pričom je nepochybné, že tovar, ktorý sa v označenom motorovom vozidle nachádzal boli tabakové výrobky – cigarety. Túto skutočnosť počas celého konania žalobca nespochybnil a nespochybnil to ani počas konania o zabezpečení spotrebiteľských balení cigariet ani počas konania o uložení pokuty, ktoré rozhodnutie bolo predmetom súdneho prieskumu na Krajskom súde v Trenčíne, ktorý rozhodol rozsudkom, č. k. 11S/1/2009-30 dňa 22. apríla 2009, ktorý potvrdil Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudkom, č. k. 3Sžf/95/2009 z 08. apríla 2010. Preto najvyšší súd považuje námietku, že mu zo strany správcu dane ani žalovaného nebolo preukázané, že tovar, ktorý sa nachádzal na jeho vozidle boli tabakové výrobky podliehajúce spotrebiteľskej dani z tabakových výrobkov, za neopodstatnenú.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti podľa názoru najvyššieho súdu boli splnené podmienky na určenie dane podľa pomôcok v zmysle § 29 ods. 6 zákona o správe daní, keďže z dôvodu nespolupráce žalobcu so správcom dane nebol dôvodný postup v zmysle ustanovenia § 29 ods. 5 zákona o správe daní a teda určiť daň dohodou. Správca dane navyiac nemá povinnosť pred určením dane podľa pomôcok pokúsiť sa o dohodu s daňovým subjektom. Túto možnosť je povinný správca dane využiť v prípade, že daňový subjekt so správcom dane spolupracuje a je ochotný na takúto dohodu pristúpiť.

Pokiaľ žalovaný poukazuje na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 5Sžf/35/2009, podľa ktorého je správca dane povinný pokúsiť sa o dohodu s daňovým subjektom pred tým, ako pristúpi k určaniu dane podľa pomôcok, najvyšší súd poukazuje na to, že uvedené rozhodnutie na prípad žalobcu použiť nemožno, pretože v označenom prípade daňový subjekt so správcom dane spolupracoval a bol ochotný pristúpiť na dohodu ohľadom určenia dane dohodou, kým žalobca so správcom dane nespupracoval a výzvu na podanie daňového priznania odmietol rešpektovať, popierajúc vedomosť o obsahu nahládky. Dohoda o výške určenia daňovej povinnosti v zmysle § 29 ods. 5 zákona o správe daní predpokladá predovšetkým zásadnú spoluprácu daňového subjektu so správcom dane. V danom prípade však z postoja žalobcu nepochybne vyplynula neochota spolupráce a dohody. Preto aj podľa najvyššieho súdu boli splnené podmienky na určenie dane podľa pomôcok v zmysle § 29 ods. 6 zákona o správe daní.

Najvyšší súd Slovenskej republiky s poukazom na závery uvedené vyššie považoval námietky žalobcu uvedené v odvolaní proti rozsudku krajského súdu za nedôvodné, ktoré nemohli ovplyvniť posúdenie danej veci, a preto napadnutý rozsudok Krajského súdu v Trenčíne ako vecne správny podľa § 250ja ods. 3 veta druhá OSP a § 219 ods. 1 OSP potvrdil stotožniac sa v zásade aj s dôvodmi jeho rozhodnutia (§ 219 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP).

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol podľa § 224 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP a podľa § 250k ods. 1 OSP, nakoľko žalobca v odvolacom konaní úspech nemal a žalovanému náhrada trov konania zo zákona neprislúcha a ani mu v odvolacom konaní trovy nevznikli.

Vzhľadom k tomu, že zákonom č. 479/2009 Z. z. bolo s účinnosťou od 01. januára 2012 zrušené Colné riaditeľstvo Slovenskej republiky so sídlom v Bratislave, Mierova 23, ktorého pôsobnosť a právomoci na úseku správy daní a poplatkov prešli na novozriadené Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky so sídlom v Bratislave, podľa informácií poskytnutých Finančným riaditeľstvom Slovenskej republiky v Bratislave, t. č. pre oblasť správy daní a poplatkov pôsobiace na adrese Vazovova 2, Bratislava, odvolací

súd podľa § 107 ods. 4 OSP na strane žalovaného koná s vyššie uvedeným právnym nástupcom pôvodne uvádzaného žalovaného.

Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01. mája 2011).

P o u č e n i e : P r o t i t o m u t o r o z s u d k u n i e j e p r í p u s t n ý o p r a v n ý p r o s t r i e d o k .

V Bratislave 29. novembra 2012

JUDr. Jana Baricová, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Petra Bugárová